

Ett krig mot slavhandeln

Slavhandeln har återuppstått. Slavrutterna trampas upp och slaverimotståndarna är tillbaka på den politiska scenen. Varje år tas cirka 12 000 flickor från Nepal till bordeller i Indien på vilka redan 200 000 nepaleser arbetar. Fotografen **Jonas Gratzer** och frilansjournalisten **Martin Schibbye** följde vår tids slaverimotståndare en dag på jobbet. Foto: Jonas Gratzer Text: Martin Schibbye

Klockan är strax efter sex på morgonen och det är ännu svalt i luften. Plötsligt bryts tystnaden av en varvande motor och en gäll röst. – Stanna, stopp! Den 20-åriga kvinnan skriker med sina lungors fulla kraft åt den framrusande bussen.

Föraren tvingas tvärnita när Maili ställer sig mitt i vägbanan vid gränsstationen mellan Nepal och Indien.

– Man ser lätt om någon ljuger. Vi har

själva varit i exakt samma situation som dem vi förhör, berättar Maili.

Hon går längs med gången i bussen, ser passagerarna i ögonen och frågar de yngre flickorna: Varifrån kommer du? Vart ska du? Hur väl känner du dem du reser med?

Klädda i blått agerar kvinnorna som vår tids abolitionister (slaverimotståndare) i det stökiga gränsområdet. 200 år efter slavhandels avskaffande vaknar de varje morgon med ett mål för ögonen: att avskaffa slavhandeln genom att rädda en slav i taget.

För några år sedan insåg den nepalesiska hjälpoorganisationen Maiti Nepal att de inte bara kunde jobba med att rädda offer för människohandeln genom brandkårstryckningar till Indiens bordellkvarter. Överlevarna anställdes och trappade upp kampen genom att ställa sig i första ledet. Bokstavligen.

– Vi är människohandlarnas största fiende. Det är ett krig. Varje flicka vi räddar är ett räddat liv, säger Maili.

Vid varje gränsövergång längs de dammiga slavrutterna från Nepals fattiga

innandöme till det indiska slättlandet, står sedan dess unga kvinnor dygnet runt på vakt. I fjol fick 1 618 flickor sin barndom tillbaka. Cirka 12 000 tog sig igenom. Oddsen är på människohandlarnas sida.

På en kvadratkilometer av plåttak, avloppsvatten och skräp i den indiska 14-miljonerstaden Mumbais förorter hamnar många av dem som inte fastnar i det grovmaskiga nätet vid gränsen. En rostig fläkt snurrar i taket. Här syns inga västerländska turister, köparna i det lokala bordellområdet är gästarbetare från andra delar av Indien och Nepal. Priset för ett samlag har gått upp sedan britterna etablerade det ökända Kamathipura som ett rekrea-

tionsområde för imperiets soldater. Men man kan fortfarande få en tolvåring för under hundralappen. Både daglönare och rickshawförare är på plats.

– De ser så oskyldiga och rena ut. De är mycket fräschare än indiska flickor eftersom de vuxit upp i bergsbyar, svarar en gästarbetare på frågan varför han köper sex av nepalesiska flickor.

Lätt avklädd med benen i kors vickar en av tjejerna på foten, sparkar av sig sandalerna och leder en köpare nerför korridoren.

Situationen är pandemisk. Sexslaveriet befinner sig i expansion och är i dag den snabbast växande formen av organiserad brottslighet i världen. Den lilla forskning

som finns visar att vinsterna är stora och riskerna minimala. Världens 1,2 miljoner sexslavar utgör endast 4 procent av det totala antalet slavar på jorden, men står för 40 procent av slaveriets inkomster.

Vinstmarginalerna för en bordell i Mumbais moderna slavplantager ligger på över sjuttio procent. Att jämföra med ett av världens mest lönsamma företag Google som 2006 hade en vinstmarginal på 29 procent.

Som de flesta berättelser om tjugohundratalets sexslavar börjar även den om Gita med en flicka och en lögn. Drömmen hade så länge hon kunde minnas varit att bli sömmerska i Nepals huvudstad. Men den ►►

Bildtext. Bildtext. Bildtext.
Bildtext. Bildtext. Bildtext. Bild-
text. Bildtext. Bildtext.

Passfoto. En mormor
håller upp bilder på sin
förlorade dotterdotter.

► efterlängtade resan blev längre än hon trott. Efter två dygn på en buss överlämnade mostern henne till en främmande människa.

”När kommer min moster tillbaka”, frågar Gita. ”Hon kommer inte tillbaka. Jag har köpt dig för 7 000 kronor”, svarade kvinnan. ”Välkommen till min bordell”.

De följande åren tvingades nioåriga Gita ta emot 10–15 kunder per dag.

– Vägrade man ha sex blev man bränd med cigaretter eller slagen med järnrör, berättar Gita.

Efter tre år slog indisk polis till mot bordellen. Men hon ville inte bli räddad.

– Vart skulle jag ta vägen? Jag ljög om min ålder, men polisen såg på mig att jag inte var 18 år och släpade ut mig, berättar Gita iklädd en tjock dunjacka, med armarna i kors i ett av sammanträdesrummen hos hjälporganisationen Maiti Nepal.

Det är hit till centret i Katmandu som de som räddas förs när bordeller sprängs eller flickor stoppas vid gränsen. I dags- ►

FAKTA: Maiti Nepal

► Maiti Nepal är en organisation som bekämpar sexhandeln i Nepal. Organisationen grundades i Katmandu 1993 av Anuradha Koirala.

► På organisationens rehabiliteringscenter bor cirka 250 kvinnor och barn som blivit räddade från bordeller. Varje år räddar de cirka 1 000 flickor som blivit våldtagna, misshandlade, utslängda och sålda.

► Kvinnorna får också hjälp att försöka

starta ett nytt liv. Verksamhet handlar främst om tre sorters hem: förebyggande hem, övergångshem och rehabiliteringshem.

► Maiti betyder ”en flickas riktiga familj”. Det vill säga den hon föddes in i. Detta har en speciell betydelse i det nepalesiska samhället, eftersom en flicka när hon gifter sig inte längre tillhör sin familj utan blir mannens egendom.

”Vi blev behandlade med respekt och vi fick veta att vi var bra föräldrar och att.”

Bildtext. Bildtext. Bildtext.
Bildtext. Bildtext. Bildtext. Bild-
text. Bildtext. Bildtext. Bildtext.
Bildtext. Bildtext. Bildtext.

► läget bor här 230 flickor mellan fem och 18 år. Centret är fullbelagt.

Historien slutar inte med att flickorna räddas. Det är nu det börjar. Men hur rehabiliterar man någon som dagligen våldtagits i flera års tid?

– Vi börjar från grunden, förklarar Achut Nepal som arbetar som sekreterare

handlare. Avdelningen har skickat över 600 i fängelse.

– Innan skörden, när fattigdomen griper omkring sig är människohandlarna som mest aktiva i byarna, säger advokat Gokarna och drar med tummen över ett slitet foto han fått in av en mormor som förlorat sitt barnbarn.

”Vi blev behandlade med respekt och vi fick veta att vi var bra föräldrar och att.”

på centret. En säng, en filt och ett mål mat.

Efter det sker en utredning: Varifrån i Nepal kommer de? ”Jag minns att det fanns många bufflar i byn”, kan vara det enda minnet. Strategin för att flickorna ska komma på fötter igen är att genom yrkesutbildning och mikrokreditlån göra dem självförsörjande.

– Om de kan komma tillbaka till sina byar som småskaliga entreprenörer – då försvinner stigmat. Då kan de återvända till sina familjer istället för till den värld de känner bäst, sexbranschen, berättar Achut Nepal.

Många av överlevarna anställs för att arbeta vid gränsen eller resa runt i de fatigaste delarna av Nepal och med sång, dans och teater informera om faran med människohandlare.

Minns flickorna vem som sålde dem inleds även en juridisk process. På Maiti Nepals juridiska avdelning är väggarna täckta med bilder på dömda människo-

Straffet för människohandel i Nepal är 20 år i fängelse och fem årslöner i böter till offret.

– Man kunde inte önska sig hårdare skrivningar. Men det finns stora pengar i människohandeln och kan man köpa och sälja liv kan man också muta åklagare och poliser, säger Gokarna uppgivet.

Att vittna mot sin förövare under rättegången kräver ett oerhört mod.

– Överlevarens historia är det avgörande. Tvekar hon det minsta är det svårt att få någon fälld.

Men Gokarna har ett knep. Inför rättegångarna tar han de misstänkta människohandlarna till centrets lumiga innergård för en massiv vittneskonfrontation. Bakom de gallerförsedda fönstren synas de av hundratals gran-skande ögon.

– Det är ofta de blir igenkända av sina före detta sexslavar, berättar Gokarna. Flickorna glömmet inte det ansiktet i första taget. ◀

Bildtext. Bildtext.

Bildtext. Bildtext.

Bildtext. Bildtext.

Bildtext. Bildtext.

Bildtext. Bildtext.

